

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Z. Z.**
zastoupený advokátkou Mgr. Stanislavou Jurčíkovou
se sídlem Zelný trh 12, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 62, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2023, č. j. MZP/2023/530/76

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2023, č. j. MZP/2023/530/76 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky Mgr. Stanislavy Jurčíkové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 11. 2022, č. j. ČIŽP/44/2022/10642 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČIŽP“), za což mu byla podle § 4 odst. 2 téhož zákona ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) uložena pokuta ve výši 75 000 Kč. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že v rozporu s § 31 odst. 6 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“) jako vlastník pozemku parc. č. X v katastrálním území X (dále jen „pozemek“) nezalesnil holinu vzniklou na části pozemku do konce roku 2018, která musí být zalesněna do dvou let od jejího vzniku.

2. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně na základě provedené kontroly na pozemku vydal dne 23. 5. 2022 příkaz č.j. ČIŽP/44/2022/4190 (dále jen „Příkaz“), kterým shledal žalobce vinným. Žalobce proti Příkazu podal odpor. V pokračujícím řízení se žalobce k věci vyjádřil podáním ze dne 18. 8. 2022. Poté bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání (které následně doplnil), o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný do značné míry parafrázoval odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Uvedl, že i kdyby dřevní hmota byla vytěžena bez vědomí žalobce, tak minimálně na základě dokumentů zaslaných žalobci z Lesů České republiky, s.p., a Policíí ČR musel v rozhodné době vědět, že na pozemku vznikla holina. Lesní zákon považuje dvouletou lhůtu pro zalesnění holiny, což je základní povinností vlastníka lesa a předpokladem pro zachování lesa, za mezní dobu. Les na části pozemku neexistoval od roku 2019 do března 2022. Žalovaný vysvětlil, v čem spočíval vznik nebezpečí působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Dále argumentoval, že *„je logické, že se stěžovatel subjektivně necítí být odpovědný za vznik holin, které vznikly vytěžením v době, kdy ještě nebyl vlastníkem lesa, nicméně jako aktuální vlastník lesa (v době vedení správního řízení o uložení opatření k nápravě) zodpovídá za jeho stav tak, aby vyhovoval veřejnoprávním předpisům na úseku ochrany lesa. Z tohoto pohledu představují v reálném čase existující holiny starší dvou roků objektivní protiprávní stav. Jestliže stěžovatel nabyl les v takto protiprávním stavu, bez ohledu na to, zda o tom věděl či nikoliv, byl povinen jej napravit. Nic mu nebránilo ani využít možnosti požádat orgán státní správy lesů o povolení delší lhůty k zalesnění holin, ve smyslu § 31 odst. 6, věty první za středníkem lesního zákona. Pokud stěžovatel fakticky udržoval protiprávní stav lesa (byť jej vyvolal někdo jiný) tím, že holiny nezalesnil, přestože již uplynula lhůta zákonem k tomu stanovená, která běžela objektivně, bez ohledu na převod vlastnického práva, porušoval svou právní povinnost a bylo s ním, jakožto s osobou zodpovědnou za trvání nedostatků na funkcích lesa, zahájeno řízení o uložení opatření k nápravě, ve smyslu § 3 zákona o inspekci. Stěžovatel nemůže omlouvat svou nečinnost ani tím, že v době koupě lesa o existenci holin nevěděl. V jakém stavu les koupil, jde jen k jeho tíži, a bylo pouze jeho odpovědností, aby před podpisem kupní smlouvy věděl, v jakém stavu se předmět koupě (les) nachází. To zahrnuje i otázku, zda je les ve stavu, který odpovídá požadavkům veřejnoprávních předpisů.“* Podle žalovaného při stanovení výše pokuty správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 37 přestupkového zákona, přičemž je nutno zdůraznit základní kritéria udržitelného lesního hospodářství (popsaná v napadeném rozhodnutí), k jejichž porušení došlo. Správní orgán I. stupně zjišťoval majetkové a jiné poměry žalobce a dospěl k závěru, že vlastní další lesy, jakož i movitý a nemovitý majetek. Sankce plní preventivní funkci, zároveň vzhledem k rozsahu majetku žalobce není likvidační ani nepřiměřená a byla uložena při dolní hranici zákonné sazby.

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodě žalobce namítl zmatečnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalovanému vytkl, že se v napadeném rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

k subjektivní stránce přestupku vyjádřil pouze ve třech odstavcích, přičemž tak učinil ve vztahu ke zcela nesouvisejícímu skutkovému stavu, a došel tak k závěrům nemajícím oporu ve správním spise a provedeném dokazování. K odtěžení předmětného prostoru došlo za doby vlastnictví žalobce, avšak bez jeho vědomí a souhlasu (z probíhajícího trestního řízení vyplynulo, že vytěžené dřevo mělo být následně prodáno ze strany pana K. a výtěžek užit pro jeho vlastní potřebu), nikoli protože by žalobce zakoupil les bez ověření, zda tento skutečně stojí, jak dovozoval žalovaný. Tato skutečnost představuje důvod minimálně pro částečné vyvinění žalobce či moderaci pokuty.

4. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že správní orgány bez odůvodnění neprovedly navržené důkazy, zejména výslech svědkyně A. D. (pomáhala vyřizovat veškeré záležitosti ohledně předmětného lesa, a to včetně komunikace s panem K., který předmětný les bez vědomí a souhlasu žalobce vytěžil) a výslech žalobce. Pokud správní orgány nepovažovaly důkazní návrhy za jednoznačné v tom, jaká skutečnost jimi má být prokázána, měly žalobce v tomto směru poučit.
5. Ve třetím žalobním bodu žalobce označil výši uložené pokuty za nepřiměřenou, nikoli řádně odůvodněnou, a napadené rozhodnutí v důsledku toho za nepřezkoumatelné. Správní orgán I. stupně neuvedl, jaké konkrétní okolnosti ohledně majetkových poměrů žalobce zjistil, ani konkrétní důkazy (ty nejsou ani ve správním spisu). Žalovaný pak doplnil pouze obecná konstatování. Žalobce považuje pokutu jako nepřiměřenou s ohledem na to, že je fyzickou osobou, stal se obětí trestného činu a z jeho strany nedošlo ke způsobení ekologické újmy.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl a odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí. Je toho názoru, že žalobce zkresluje skutkový stav. Ze správních rozhodnutí vyplývá, že zjištěný skutkový stav byl dán tím, že žalobce byl prvostupňovým rozhodnutím shledán vinným, jelikož nezalesnil holinu vzniklou do konce roku 2018, která musí být zalesněna do dvou let od jejího vzniku. Otázka nabytí vlastnictví žalobce k pozemku a jeho časová souvislost s vytěžením dřeva nebyla nikterak řešena. Dále žalovaný zopakoval argumentaci obsaženou v odůvodnění správních rozhodnutí.
7. Ohledně druhého žalobního bodu žalovaný konstatoval, že žalobce ve správním řízení konkrétně neuvedl, jaké skutečnosti měly být výsledkem A. D. (míněno zřejmě D. – pozn. soudu) prokázány. Na základě žalobního tvrzení lze dospět k závěru, že se jednalo o skutečnosti ve vztahu k předmětu řízení irelevantní. Správní orgán I. stupně vycházel z dokumentů, které byly žalobci doručeny; skutečnost, za jakých okolností došlo k vykácení a ke vzniku holiny, neřešil, neboť neměla věcný význam. Pokud jde o absentující výslech žalobce, tento by z hlediska kvality důkazu nebyl významný, jestliže se žalobce v průběhu správního řízení opakovaně písemně vyjadřoval. Jestliže nelze důvodně předpokládat, že i v případě provedení výslechů svědkyně A. D. a žalobce by byl získán jednoznačný a přesvědčivý důkaz o tom, že se žalobce jedná, pro které byl uznán vinným, nedopustil, pak nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v důsledku tzv. opomenutých důkazů. Mezi skutkovými zjištěními, která správní orgán I. stupně po zhodnocení provedených důkazů učinil, a výsledným právním posouzením skutku není dán rozpor, který by měl vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

8. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Podle § 31 odst. 6 lesního zákona holina na lesních pozemcích musí být zalesněna do dvou let a lesní porosty na ní zajištěny do sedmi let od jejího vzniku; v odůvodněných případech může orgán státní správy lesů při schvalování plánu nebo při zpracování osnovy nebo na žádost vlastníka lesa povolit lhůtu delší. Na povolení této delší lhůty se nevztahují obecné předpisy o správním řízení.
10. Podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o ČIŽP fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.
11. Podle § 4 odst. 2 zákona o ČIŽP za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč.
12. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.
13. Podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.
14. K námitkám nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů soud především uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů však musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76).
15. V první žalobní námitce žalobce namítal, že subjektivní stránce přestupku jsou v napadeném rozhodnutí věnovány pouze tři odstavce. Počet odstavců sám o sobě nic o otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí nevypovídá; podstatný je jejich obsah, tj. zda představují relevantní důvody odpovídající znění výroků rozhodnutí, které je možné podrobit věcnému přezkumu.
16. Podle žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjadřoval ke zcela nesouvisejícímu skutkovému stavu ve vztahu k projednávané věci, když argumentoval tím, že je logické, že se stěžovatel necítí být odpovědný za vznik holin, které vznikly, když ještě nebyl vlastníkem lesa atd. K nastalé situaci však podle žalobce nevedla jeho nedbalost při koupi lesa, ale skutečnost, že třetí osoba bez souhlasu a vědomí žalobce vytěžila jeho les, a žalobce se tak stal obětí trestného činu. Soud v tomto ohledu žalobci přisvědčuje. Daná úvaha žalovaného nemá oporu ve správním spisu, dokonce je s ním v rozporu. Správní orgány na základě spisových podkladů ve svých rozhodnutích vycházely z předpokladu, že předmětná holina vznikla koncem roku 2018. Ze správního spisu (zejm. z plné moci udělené žalobcem panu K. ze dne 7. 9. 2017, vyjádření odborného lesního hospodáře ze dne 12. 10. 2017 k žádosti žalobce o těžbu na pozemku, oznámení žalobce o zahájení těžby ze dne 13. 10.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

2017 a obžaloby podané na pana K.) přitom jednoznačně vyplývá, že žalobce se stal vlastníkem pozemku již před zahájením těžby a vznikem holiny (dokonce z pozice vlastníka činil některé přípravné kroky k zahájení těžby), nikoli tedy až po provedení těžby a vzniku holiny, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Je zřejmé, že předmětnou pasáž napadeného rozhodnutí (viz citace napadeného rozhodnutí v bodě 2. tohoto rozsudku) žalovaný doslovně převzal z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2012, č. j. 2 As 95/2011-74. Nelze však s jistotou určit, jaký měla tato s obsahem spisu rozporná úvaha žalovaného vliv na hodnocení odvolání žalobce a zákonnosti či správnosti prvostupňového rozhodnutí (tj. zda žalovaný při svém posouzení skutečně vycházel z přesvědčení, že se žalobce stal vlastníkem pozemku až po vzniku holiny). Soud má přitom za to, že okolnosti týkající se vzniku dané holiny a její časová souslednost s nabytím vlastnického práva žalobce k pozemku mohly hrát roli přinejmenším v rámci úvah o výši ukládané pokuty (mohly mít vliv na posouzení povahy a závažnosti přestupku ve smyslu § 38 přestupkového zákona), se kterými žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí vyjádřil nesouhlas. V tomto ohledu lze považovat za relevantní otázku, zda žalobce buď věděl a souhlasil s těžbou, či zda nabyl vlastnictví pozemku až po provedení těžby (v takovém případě by měl vznik holiny, resp. aktivaci jeho povinnosti holinu zalesnit podle § 31 odst. 6 lesního zákona ve svých rukou a mohl by s tím dopředu počítat), nebo zda k těžbě došlo bez jeho vědomí a souhlasu (v takovém případě by neměl vznik holiny a aktivaci povinnosti podle § 31 odst. 6 lesního zákona pod kontrolou, což by mohlo znamenat např. finanční obtíže s jejím plněním). Soud na základě právě uvedeného dospěl k závěru, že s ohledem na předmětnou pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí je skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, v rozporu se spisy, což představuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nadto se správní orgány ani při hodnocení výše pokuty nijak konkrétně nevypořádaly s opakovanými tvrzeními žalobce, že k těžbě došlo na základě trestné činnosti pana K. bez vědomí a souhlasu žalobce apod., ačkoli to lze považovat za okolnosti spáchání přestupku, což podle soudu v odpovídajícím rozsahu způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. První žalobní námitka je tedy důvodná.

17. V souvislosti s druhým žalobním bodem je třeba zmínit, že podle správního spisu žalobce v rámci řízení před správním orgánem I. stupně ve vyjádření ze dne 18. 8. 2022 jako důkaz označil výslech žalobce a výslech jeho kolegyně A. D. Na tyto důkazní návrhy správní orgány nijak nereagovaly. Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odůvodnění rozhodnutí musí obsahovat informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Pakliže správní orgán navržený důkaz neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést důvod, pro který důkaznímu návrhu nevyhověl. V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Pouze ve výjimečných případech, kdy správní orgán opomene důkazní návrhy, které jsou pro věc zcela zjevně irelevantní, nemusí takové opomenutí vést k závěru o nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2022, č. j. 3 As 149/2020-27; či žalovaným zmiňovaný nálezný Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2015, sp. zn. II. ÚS 2172/14). O takovou výjimečnou situaci však (alespoň pokud jde o návrh provést výslech A. D.) v projednávané věci nejde. Žalobce dané důkazní návrhy uplatňoval mimo jiné v kontextu svých tvrzení, že těžba a následný prodej vytěžené dřevní hmoty byly realizovány bez jeho vědomí, že se stal obětí trestného činu, a o těžbě se tak dozvěděl s výrazným zpožděním (přičemž z prodeje dřeva z dané těžby neměl žádný

zisk, který by následně mohl využít na pokrytí nákladů na zalesnění). Správní orgány se přitom k těmto okolnostem v jejich podstatě nevyjádřily, výslovně je nehodnotily. Již ve vypořádání prvního žalobního bodu soud vysvětlil, že takovéto okolnosti související se vznikem dané holiny mohou mít vliv při nejmenším na stanovení výše pokuty. Soud připouští, že pokud žalobce měl možnost se ve správním řízení vyjádřit a podávat návrhy, což také činil, nasvědčuje to tomu, že jeho výslech by nebyl relevantní. Avšak pokud jde o navrhovaný výslech A. D., jednalo se ze strany správních orgánů o opomenutí důkazního návrhu, který nelze označit za zcela zjevně irelevantní, a napadené rozhodnutí je tak v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Také druhá žalobní námitka je tedy důvodná.

18. K třetímu žalobnímu bodu soud úvodem konstatuje, že s ohledem na to, že žalobce byl ze spáchání přestupku uznán vinným jako fyzická osoba, s přihlédnutím k výši uložené pokuty a tomu, že žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně ve vyjádření ze dne 18. 8. 2022 tvrdil, že se nachází ve špatné finanční situaci (ač obecně a bez dokladů), se správní orgány v rámci možností musely zabývat majetkovými poměry žalobce do té míry, aby bylo možné dospět k odůvodněnému závěru, že uložená pokuta nemůže mít ve vztahu k žalobci likvidační charakter (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133).
19. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně po konstatování povinnosti zjišťovat majetkové poměry žalobce toliko vyslovil, že zjišťoval majetkové a další poměry s tím, že žalobce „*vlastní další lesy, stejně jako movitý i nemovitý majetek. (...) Vzhledem k rozsahu hmotného vlastnictví (nemovitého a movitého majetku) obviněného nelze výši uložené pokuty, tj. 75.000,-Kč považovat ani za likvidační, ani na nepřiměřenou, jestliže je ukládána při samé dolní hranici zákonného rozpětí, které činí až 5 000 000 Kč*“. Žalovaný se pak omezil pouze na doslovné převzetí citovaných pasáží do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní orgány nijak jimi uváděné „další lesy, stejně jako movitý a nemovitý majetek“ žalobce nekonkretizovaly ani neoznačily podklady, na jejichž základě k citovanému závěru dospěly. Soud to považuje za strohou, vágní, a tudíž i nedostatečnou úvahu ohledně majetkových poměrů žalobce, což způsobuje ve vztahu k posouzení otázky (ne)likvidačních účinků uložené pokuty nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Nadto předmětná tvrzení správních orgánů ani nemají oporu ve spisu, což představuje vadu podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Také třetí žalobní námitka je tedy důvodná.
20. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto prvním výrokem rozsudku podle § 78 odst. 1 a 4 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. napadené rozhodnutí bez jednání zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V něm žalovaný s ohledem na výše vyslovený právní názor soudu, kterým je v dalším řízení podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán, při posouzení prvostupňového rozhodnutí vyjde ze skutkového stavu, který má oporu ve správním spisu a není s ním v rozporu, v souladu s právními předpisy se vypořádá s důkazními návrhy žalobce (buď se je rozhodne provést, nebo je s náležitým odůvodněním neprovede) a v případě uložení pokuty při posuzování její výše přihlédne k hlediskům ve smyslu § 37 zákona o přestupcích relevantním pro projednávaný případ a v uspokojivé míře a na základě obsahu správního spisu též k (aktuálním) majetkovým poměrům žalobce pro účely zjištění, zda uložená pokuta není likvidační.
21. Soud nepřistouplil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, jak žalobce navrhnul v žalobě, jelikož má za to, že vytčené vady se buď týkají pouze napadeného rozhodnutí nebo je lze

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

napravit v rámci odvolacího řízení vedeného žalovaným. Nebylo možné vyhovět ani návrhu žalobce, aby soud sám rozhodl a uložil žalobci napomenutí podle § 45 přestupkového zákona, jelikož takový postup zákon nepřipouští (soud může za stanovených podmínek podle § 78 s. ř. s. „pouze“ napadené rozhodnutí zrušit, snížit uložený trest či od něj upustit, nebo žalobu zamítnout).

22. Žalobce měl ve věci z procesního hlediska úspěch. Soud proto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. žalobci druhým výrokem rozsudku přiznal právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení spočívajících jednak v zaplaceném soudním poplatku za podanou žalobu (3 000 Kč), dále v odměně advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), dvou paušálních částkách po 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a DPH ve výši 1 428 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 11 228 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v uvedené výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky Mgr. Stanislavy Jurčíkové (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 27. března 2024
Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu